

Προς τον Πρωθυπουργό της Ελλάδας

Αλέξη,

Στήριξα την ομάδα διαπραγμάτευσης τη νύχτα της Παρασκευής όντας σίγουρη ότι δεν υπάρχει περίπτωση να υπάρξει συμφωνία. Ότι τελικά θα γυρίσετε πίσω για να στηριχτούμε στο λαό - όπως το έκανες και την προηγούμενη φορά. Ότι η ανάγνωση της μάχης που δίνατε εκεί θα βοηθήσει ν' αποκαλυφθεί στα μάτια και των πιο ανυποψίαστων συμπατριωτών μας, μετά και τ' αποτελέσματα του δημοψηφίσματος της προηγούμενης Κυριακής, πώς επιχειρούν να χρησιμοποιήσουν την Ελλάδα ως εργαλείο για να μετασχηματίσουν βίαια στο ακόμα φρικαλέοτερο συνολικότερα την Ευρώπη. Επειδή δεν πιστεύω ότι η κατάσταση για την εργαζόμενη πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας μπορεί ποτέ ν' αλλάξει ριζικά προς το καλύτερο χωρίς τη δική της συνειδητοποίηση και θέληση για δράση προς τα εκεί.

Ακόμα και τώρα, Δευτέρα πρωί, εξακολουθώ να πιστεύω ότι δεν πρόκειται να υπάρξει συμφωνία. Ότι η τακτική των γνωστών κυρίαρχων κύκλων στη Γερμανία είναι ο πλήρης εξευτελισμός της κυβέρνησης και της χώρας. Να ψηφίσει η Βουλή αύριο-μεθαύριο, ό,τι μέχρι σήμερα έχει - ως πούμε - «συμφωνηθεί», και πάλι να μην υπάρξει συμφωνία. Μέχρι να καταρρεύσει αυτή η κυβέρνηση και ν' αναλάβει κυβέρνηση «δοτών» και «προθύμων». Αυτοί που έφεραν τη χώρα μέχρι εδώ. Αυτοί που, μαζί με τους «έξω», πίστεψαν ότι οι κλειστές τράπεζες θα συνέτριβαν το πρώτο πείραμα ελπίδας στην ευρωπαϊκή ήπειρο τον καινούργιο αιώνα. Αυτοί που ήδη σηκώνουν κεφάλι και απευθύνονται με μια ύβρι που δε θα μπορέσει να εξαλείψει οποιαδήποτε κάθαρση.

Αλέξη,

Ξέρεις πολύ καλύτερα από μένα ότι σ' ένα πόλεμο, όταν οι δυνάμεις του αντίπαλου αποδειχθούν συντριπτικά υπέρτερες, επιτρέπεται η συνθηκολόγηση - με μοναδικό στόχο την ανασύνταξη των δικών σου δυνάμεων και την οργάνωση, ξανά, της αντίστασης που θα επιτρέψει να μεταβάλλεις πλέον τις ίδιες εκείνες τις συνθήκες που οδήγησαν στην ήττα. Αυτή η «συνθηκολόγηση», όμως, είναι τόσο συντριπτική, που δε θα επιτρέψει ανασύνταξη δυνάμεων. Και η επιδείνωση, με δική μας υπογραφή, της κατάστασης ενός εξαντλημένου λαού εκεί που πήγαινε να σηκώσει κεφάλι, θα αποτελέσει «ταφόπλακα», για πολλά χρόνια, οποιωνδήποτε δυνατοτήτων χειραφέτησης του.

Χρωστάμε πριν απ' όλα στα νέα παιδιά, αυτά που καθόρισαν το αποτέλεσμα της προηγούμενης Κυριακής, αυτά που είναι το μέλλον τους που καθορίζεται σήμερα, να γυρίσει η αντιπροσωπεία μας χωρίς αφόρητες δεσμεύσεις. Ν' απευθυνθείς ξανά σε αυτά τα παιδιά και σ' όλους τους εργαζόμενους, ανεξάρτητα αν ψήφισαν όχι ή ναι. Να τους εξηγήσεις πώς ακριβώς έχει η κατάσταση, τι θα έχει ν' αντιμετωπίσει ο λαός μας, αν πάρει σάρκα και οστά, στις συνθήκες που επιβλήθηκαν στη χώρα, το πλειοψηφικό όχι. Που δόθηκε με την πλειοψηφία να θέλει αυτό που λέγαμε, λύση εντός της Ευρώπης. Αυτή η συγκεκριμένη λύση, όμως, που επιβάλλεται σήμερα με τόσο καταθλιπτικό τρόπο, δεν είναι λύση βιώσιμη. Για τους ίδιους, για το λαό, για τη χώρα. Για την άλλη Ευρώπη, που βρίσκεται σε κατάσταση τοκετού. Είναι άλλο πράγμα να βρεθείς σε μια πραγματικότητα εξαιρετικά δύσκολη, ν' αντιμετωπίζεις μια καταστροφή, μ' ελπίδα ωστόσο σ' ένα μέλλον αξιοπρέπειας, κυριαρχίας κι ανεξαρτησίας. Κι άλλο ν' αντιμετωπίζεις μια καταστροφή που θα ολοκληρωθεί με ό,τι εθνικό εισόδημα έχει

απομείνει να κατευθύνεται στους «έξω», για την αποπληρωμή ενός χρέους που δεν αποπληρώνεται στους αιώνες των αιώνων και κάνει την ίδια την κοινωνία μη βιώσιμη, και στους «πάνω».

Αλέξη,

Σ' ένα τέτοιο προσκλητήριο θα είμαι παρούσα και θα το υπηρετήσω απ' όποια θέση θέλεις μέχρι τέλους. Σε περίπτωση όμως που η αντιπροσωπεία μας επιστρέψει με τις δεσμεύσεις που απευχόμαστε - μέτρα θνησιγενή, που σε κάθε αξιολόγηση θα ξαναθέτουν τα ίδια διλήμματα, υποχώρηση ή GREXIT -, είναι αδύνατο να συνεχίσω να είμαι μέλος της κυβέρνησης. Σε ευχαριστώ για την εμπιστοσύνη με την οποία με τίμησες. Με τη σειρά μου, σ' ένα υπουργείο που όπως ξέρεις βρέθηκα μόνο για λόγους κομματικότητας, έκανα ότι μπορούσα για ν' ανακουφιστούν λαϊκά στρώματα και για να προετοιμάσω ένα δικαιότερο φορολογικό σύστημα. Το ίδιο και σε ό,τι αφορά το άλλο μεγάλο μέτωπο, της διαφύλαξης και μιας πραγματικής αξιοποίησης προς όφελος των λαϊκών συμφερόντων και του τόπου, της δημόσιας περιουσίας. Σ' ευχαριστώ που έστω για αυτό το σύντομο χρονικό διάστημα μου έδωσες τη δυνατότητα να υπηρετήσω απ' αυτή τη θέση το απελευθερωτικό μας εγχείρημα. Ο αγώνας, θέλω να πιστεύω, συνεχίζεται.

Μ' εκτίμηση

Νάντια Βαλαβάνη